

SÖNDAGEN FÖRE DOMSSÖNDAGEN 2017

En novemberkväll har en vän, som vi inte träffat på länge, hört av sig och sagt att han ska komma på besök. Lite oväntat men mycket roligt.

Vi har lagat mat. Och vi har, tack och lov, blivit färdiga i tid. Nu står jag vid bordet och tänds ljus. Och tittar ut genom fönstret. För mej är det en av både små och stora fester bästa stunder. Allt är klart och jag är klar och den pirriga känslan av gästens snara ankomst ger den färdiglagade måltiden en särskild krydda.

För mej är den här stunden det som allra bäst beskriver söndagen före domsöndagen, den söndag vi firar idag. Den har ett tema: Vaksamhet och väntan.

Vaksamhet och domsöndag kan ju väcka rätt så trista känslor. Så är inte meningen:

Domsöndagen vill basunera ut rättvisans ankomst. Äntligen ska det bli ordning och upprättelse. De som utsatts för kränkningar och orättvisor ska få sin rätt. Ska bli tagna på allvar, bli sedda som den man verkligen är, helade från onda minnen och förtryck.

Det är inte vi utan det onda som blir dömt.

Om jag inte får tro på en sådan upprättelsens dag då det goda blir synligt skulle jag förtvivla ihop. När Jesus kommer ska han ställa allt tillrätta.

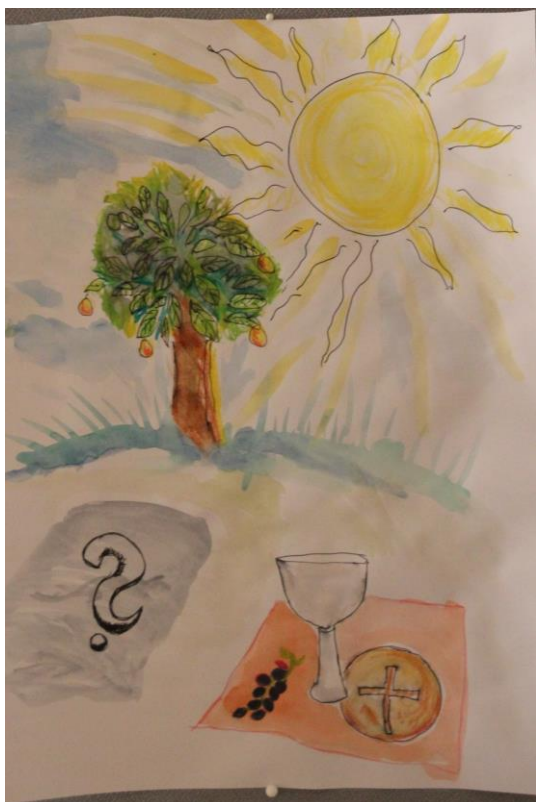
Om kyrkan, och du och jag överger den tilltron till det godas
slutgiltiga seger kommer modets friska vatten att rinna ifrån oss. Och
vi kommer att sitta och sörpla på likgiltighetens ersättningsdrycker.

Tre av dagens psalmer vill hålla vaksamhetens och domsöndagens livsbejakande styrka vid liv:

Vi sjöng om den alldeles i början; Och nu får det bli en liten bild-psalmbok (490)

Morgonglansen som skjuter all ängslan åt sidan. Solen som ger hopp. Kristus som kommer och ger oss liv. Psalmen vill säga att vi får vara spanare efter möjligheterna, där vi minst av allt anade dem.

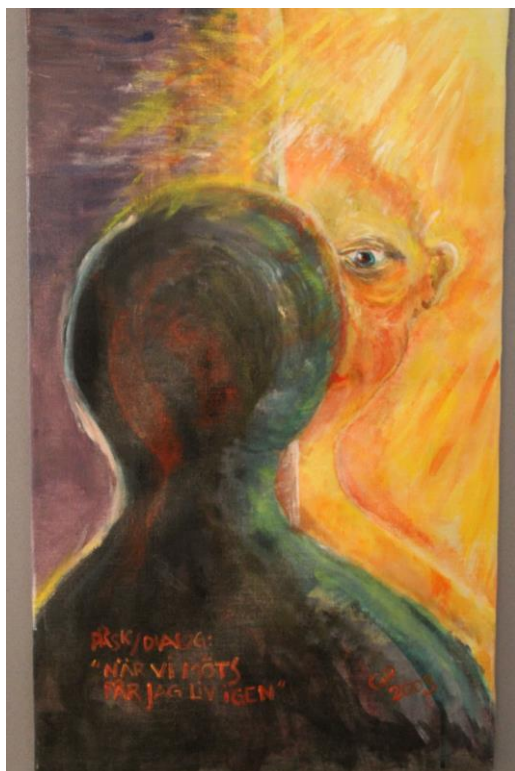
Och psalmen vi ska sjunga alldeles strax (324) berättar med flera bilder som jag fastnade för:

Först sommar, både i melodi och text. Domsöndagen är grönska och blomning, inte vissna och torra löv.

Nästa bild i den psalmen är en slöja med ett frågetecken på. Allt som är gåtor för oss ska möta den dag då gåtorna, frågetecken blir uträtade. Som om Kristus kommer och drar undan den slöja som hindrar oss som ser klart. I den psalmen beskrivs domsöndagen, dagen då Jesus kommer till oss som en

fest. Ett bord där det finns rum för var och en.

Som en försmak av den dagen bryter vi idag nattvardens bröd med varandra. En dag ska rättvisans bröd räcka till alla. Till dess får vi dela jordens tillgångar med varandra.

Den sista psalmen (313) berättar om återseendets glädje. För många år sedan gjorde jag den här bilden. "När vi möts får jag liv igen". Står det för den som inte riktigt upptäcker bokstäverna. Dagen för det mötet ligger inte bara i en dold framtid. Varje dag får vi stå i fönstret och spana efter vännen vi så länge väntat på. Och ibland kommer Kristus vandrande fram till vår dörr och ringer på. I vår vaksamhet får vi utbrista: Äntligen!

Den sista psalmbilden är psalmen vi sjöng nyss.

(251) Skriven av Ylva Eggehorn i ett speciellt sammanhang; Hon hade träffat en polsk, antagligen judisk kvinna och hennes far på en konferens.

Under kriget hade modern till kvinnan dött i flykten och kvinnans bror hade i sin sorg över moderns död tagit livet av sig. Han bar hela tiden på frågan "varför".

Kvinna berättar för Ylva Eggehorn; Nu bär jag min brors fråga om "varför" vidare. Hon sa det utan bitterhet.

Nästa morgon skulle den polsk-judiska kvinnan resa vidare, och på kvällen bad Ylva Eggehorn till Gud om några ord till en dikt hon kunde skicka med kvinnan- ord som skulle uttrycka respekt och hjälp till kvinnans mogna sökande. Något som kunde knyta an till hennes erfarenhet.

Orden blev ” Var inte rädd det finns ett hemligt tecken. ” Och Ylva tänkte på berättelsen om Kain och Abel och hur Gud tecknar in ett tecken på den flyende Kains panna. Kanske var det skyddstecknet ett kors...

Och nu står jag och tittar ut i den mörka novemberkvällen...

Och medan jag intensivt väntar på återseendet och den dag som ska bli ljus av befrielse tror jag att Kristus går vid vår sida och möter oss på vår flykt genom livet. Som en okänd vän.

Den här söndagen borde ha temat Vaksamhet och förväntan,
För Guds rike finns redan inom oss,
säger Jesus.